

ΕΡΜΗΣ

Ετησία συνδρομή διὰ τὴν Σύρον - - Δραχ. 24.
Διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἑξωτερικόν - - 26.

Τιμὴ καταχώρησεως πρὸς λεπτὰ 15 τὸν στίχον
Διὰ τὰ δικαστικά " " 15. " "

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τῆς
Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Γαλλίας
κατὰ τὴν 5ην Μαΐου 1847.

ΟΚ. ΓΚΙΖΩ, ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν

... Ἐρχομαι ἤδη εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἑλλάδος, δὲν θέλω εἶπερ περὶ αὐτῆς, παρὰ δύο λέξεις.

Ἐπεθύμουν νὰ μὴ εἶχε γενῆ λόγος περὶ αὐτῆς, ἐπίστευον μάλιστα ὅτι δὲν ἤθελε γενῆ λόγος ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος εἶναι τόσον δυσχερῆς [delicate] τόσον ἠρητισμένη (tendue) κατὰ τὸ παρὸν, ὥστε εἶναι δύσκολον νὰ καταμετρήσῃ τις τὸ βάρος καὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν λέξεων, αἵτινες λέγονται ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοὶ φέρει θαυμασμὸν εἶναι, τὸ νὰ βλέπω ὅτι, ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα, γίνονται προσβολαὶ ἀδρανεῖας κατὰ τοῦ ὑπουργείου μας. Ἄν ὑπάρχη μέρος τοῦ κόσμου, ὅπου ἐπαλέσαμεν καὶ παλαίωμεν ἐτι πάλιν διηνεκῆ καὶ ζωηρὰν ἐν τῷ συμφέροντι τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ τόπου, τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐθνικότητος τῆς κυβερνήσεώς του ἂν ὑπάρχη μέρος εἰς τὸν κόσμον, ὅπου, ὡς εἶπον, τοιαύτην ἔχομεν πάλιν, εἶναι ἡ Ἑλλάς· καὶ ἂν τὰ μέλη τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἂν ὁ ἐντιμος, δύναμαι νὰ εἶπω, ὁ ἐνδοξος ἀρχηγὸς τοῦ ὑπουργείου Ἀθηνῶν, ἦτο δυνατὸν ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους καὶ τὰς καθ' ἡμῶν ἐπιπλήξεις τοῦ προαγορεύσαντος Κ. Βιλλιώλ, ἠθελον κλεισθῇ τὸ στόμα μου, ἀφίνων εἰς αὐτοὺς νὰ τῷ ἀπαντήσωσιν (ἄριστα, ἄριστα).

Μίαν λέξιν θέλω προσθέσει. Ὅτι ἐπράξαμεν ἄχρι τοῦδε ἐν Ἑλλάδι θέλωμεν τὸ πράξει καὶ εἰς τὸ ἐξῆς. Ἡ ὑποστήριξις, — δὲν θέλω νὰ μεταχειρισθῶ τὴν λέξιν « προστασία » μὴ ἀρμόζουσαν ὅτε πρόκειται ἐπὶ ἐπικρατείας ἀνεξαρτήτου, καὶ τακτοποιημένης, ὅπως εἶναι ἡ Ἑλλάς.

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ.

Ἡ κατὰ τῆς Ῥωσσίας ἐκστρατεία τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου τῶν 1812.

Συνέχεια. Ἴδε τοὺς Ἀριθ. 349 ἕως 364.

Εἰς στρατὸν τοσοῦτον πολυάριθμον καὶ ἀπὸ τόσα ἔθνη συγκεκλιμένον, ἀναγκαιωδῶς ἔπρεπε νὰ ὑπάρχοι περισσότεροι κακοποιοὶ παρὰ εἰς τοὺς ἄλλους στρατοὺς. Ἡ αἰτία τοσοῦτων δυστυχημάτων ἐπέφερε νέα. Οἱ στρατιῶται ἀδύνατοι ἐκ τῆς πείνης ἠναγκάζοντο νὰ κάμνωσι μακρυνὰς πορείας διὰ νὰ φθάσωσι τὸν ἐχθρὸν, καὶ νὰ χορτάσωσι τὴν πείνην τῶν ἀπὸ τὰ τρόφιμα, τὰ ὁποῖα παρ' αὐτοῦ ἔθελον λαφυραγωγῆσαι ἅμα δὲ ἐνύκτιον ἐσταμάτουσιν, εἰσῆρχοντο εἰς τὰς οἰκίας, ὅπου ἔπιπτον, καὶ ἐξηπλόνοντο κεκαμῶτες καὶ πεινασμένοι ἐπὶ ἀχρύων.

Οἱ ἰσχυρώτεροι μεταξὺ αὐτῶν, μόλις ἠδύναντο νὰ ζυμῶσιν τὸν ἄλευρον, τὸν ὁποῖον εὕρισκον, ν' ἀνάπτωσι τοὺς φούρνους, ἐξ ὧν βλαῖ ἐκεῖναι αἱ ξύλινοι οἰκίαι εἶναι ἐφειδιασμέναι, καὶ νὰ ψήνωσιν ἄρτους, οἱ δὲ ἀξιώτικοι ὡσαύτως κεκαμῶτες ἐθίδον μὲν διαταγὰς περὶ προφυλάξεως, παρημέλουν ὅμως νὰ βλέπωσιν ἂν αἱ διαταγαὶ τῶν εἰσηκούοντο ὥστε μὴ κρᾶ τις φλόξ ἐξερχομένη ἀπὸ τοὺς φούρνους, ἢ σπινθὴρ ἐξερχόμενος ἀπὸ τὰς νυκτοφυλακὰς ἤρκει συχνάκις ν' ἀποτεφρῶσθαι ἐν φρουρίον ἢ χωρίον, ἢ ν' ἀπωλέσῃ πολλοὺς στρατιωτικὸς αὐτοῖσι καταφεύγοντας· μολαταῦτα τὰ τοιαῦτα δυστυχήματα ὑπερῆξαν σπάνια εἰς τὴν Λιθουανίαν.

ΟΚ. ΒΙΛΛΩΛ [διακόπτων αὐτὸν]. Ἡ συνθήκη λέγει « αἱ τρεῖς προστατίδες δυνάμεις ».

ΟΚ. ΓΚΙΖΩ [ἐξακολουθῶν]. Φρονῶ ὅτι σήμερον ἀρμόζει νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν λέξιν « ὑποστήριξις » καὶ ὄχι τὴν λέξιν « προστασία ». Ὅταν ἡ Ἑλλάς ἐγεννήθη, αἱ τρεῖς Δυνάμεις ἠνώθησαν διὰ νὰ τὴν προστατεύσωσιν. Ἡ Ἑλλάς ζῆ σήμερον, ἢ Ἑλλάς διωργανίσθη, διωργανίσθη ὡς ἐπικράτεια ἐλευθέρα, ὡς κυβέρνησις ἐλευθέρα, ἢ Ἑλλάς ἀνήκει ἐξ ὀλοκλήρου εἰς ἑαυτὴν, ὄχι μόνον ἕνεκεν τοῦ ἐθνισμοῦ τῆς, ἀλλὰ καὶ ἕνεκεν τῶν θεσμοθεσιῶν τῆς. Ἡ λέξις « προστασία » κατὰ τὴν ἰδέαν μου δὲν ἀρμόζει σήμερον εἰς αὐτὴν, καὶ ἐπομένως δὲν ἀρμόζει καὶ εἰς ἐμὲ νὰ τὴν μεταχειρισθῶ τὴν ὑποστήριξιν ἢ ἐδώκαμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα θέλωμεν ἐξακολουθήσει νὰ τὴν δίδωμεν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ὑποστήριξιν πολιτικὴν, ὑποστήριξιν χρηματικὴν. Ἄν ἡ χρεῖα τὸ καλῆσθαι θέλωμεν παρυσιασθῆ καὶ αὐθις εἰς τὴν Βουλὴν ταύτην, διὰ νὰ τῇ ζητήσωμεν χρηματικὰ μέσα, καὶ ἡ Βουλὴ δὲν θέλει μείνει βεβαίως ἀναίσθητος βλέπουσα τὸ εὐγενὲς παράδειγμα, τὸ ὁποῖον δίδει τώρα ἀπλοῦς Φιλέλλην.

ΟΚ. ΓΑΛΙ ΒΙΖΟΥΑΙΝ. (εἰρωνικῶς) Ἐχετε δίκαιον ἐπ' ἀληθείας, νὰ ἐξυμῶνῃτε τὴν Γαλλικὴν πολιτικὴν ἐν Ἑλλάδι.

ΟΚ. ΓΚΙΖΩ. Ἐλπίζω ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν θέλει λάβει ἀνάγκην, ἐλπίζω ὅτι ἰσχυρὰ διὰ τοῦ δικαίου τῆς, ἰσχυρὰ διὰ τοῦ ἐθνισμοῦ τῆς, ἰσχυρὰ διὰ τῆς ἡγνώμης τῆς μεγάλης Ἑυρωπαϊκῆς πλειοψηφίας, συμφωνούσης μὲ ἡμᾶς, θέλει ἐπαρκέσει αὐτὴ εἰς ἑαυτὴν, ὅτι θέλει πληρώσει τὰ χρέη τῆς εἰς ἐκεῖνους οἵτινες τ' ἀπαιτοῦσιν ἐπιμόνως, ὅτι θέλει τὰ πληρώσει, ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ὀμιλῶ, τὰ ἐπλήρωσεν ἤδη, καὶ ὅτι συγχρόνως διὰ τῆς τάξεως, καὶ πολιτικῆς ἀκεραιότητος, ὡς μὲ διαβεβαίωσιν ὁ διευθύνων τὰς τύχας τῆς ἐνδοξος ἀνὴρ, Κ. Κωλέττης, θέλει προετοιμάσει τὰ μέσα διὰ νὰ πληρώσῃ καὶ ὅσα ἀφείλει πρὸς τὰς λοιπὰς Δυνάμεις, αἵτινες τὴν ἐπροστάτευσαν ὅταν εὕρισκετο εἰς τὰ σπάρτανα, καὶ σήμερον δὲν ζητοῦσι τίποτε ἀπὸ αὐτῆς.

Ταῦτα ἦσαν γνωστὰ πρὸς τὸν αυτοκράτορα· ἀλλ' ἡθεραπεύει τὸν κατεστρατημένον ἀδύνατον σχεδόν. Ὁ δούξ τοῦ Τρεβίζου ἀνέφερεν εἰς αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι ἐκ τοῦ Νίεμεν μέχρι τῆς Βιλίας δὲν ἴδεν ἄλλο τι εἰμὴ οἰκίας ἐρημωμένας, ἀμάξας καὶ κιβώτια ἐγκαταλειμμένα καὶ ἐρριμμένα εἰς τὰς ἐδοὺς καὶ τὰς πεδιάδας κατασυντριμμένα καὶ ἀνοικτὰ, τὰ δὲ φορτία τῶν σκορπισμένων ἔθεν κεκείμενα καὶ λαφυραγωγημένα ὡς νὰ ἦσαν ἐχθρικὴ λεία. Ὅτι ταῦτα πάντα θεωρήσας ἐνόμισεν ὅτι ἐθεώρει στρατὸν κατεστρατημένον· ὅτι δέκα χιλιάδες Ἴπποι ἐφρονεῖσθαι ἀπὸ τῆς βροχᾶς καὶ ἀπὸ τὴν πρᾶσινον εἰσέτι σύκαλην, τὴν ὁποῖαν εἶχον διὰ μόνην τροφήν· ὅτι τὰ πτώματα τῶν Ἴππων αὐτῶν κεῖνται ἐπὶ τῶν ὁδῶν, καὶ διαχύνουν νοσώδη καὶ ἀνυπόφορον δυσωδίαν, καὶ ὅτι πολλοὶ στρατιῶται ἔγιναν θυτῆ τῆς πείνης.

Ὁ Ναπολέων τὸν ἤκουσε μὲ ἀπαράξιν, ἀλλὰ συνεκινήθη εἰς τὰς τελευταίας λέξεις του, καὶ διὰ τῆς ἀπιστίας του ἠθέλησε νὰ νικήσῃ τὴν λύπην του. Ἀδύνατον εἶναι! εἶπε. Τί ἔγιναν αἱ τροφαὶ μὲ τὰς ὁποίας εἶχον προμηθευθῆ δι' εἰκοσιν ἡμέρας; Οἱ καλῶς διοικούμενοι στρατιῶται δὲν ἀποθνήσκουν πώποτε ἐκ τῆς πείνης.

Εὕρισκετο παρὼν εἰς τὴν συνδιέλεξιν ταύτην εἷς ἐκ τῶν στρατηγῶν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποταθείς ὁ Ναπολέων ἔκαμε πρὸς αὐτὸν πολλὰς ἐρωτήσεις· οὗτος δὲ εἶπε ἀπὸ ἀδυναμίαν, εἴτε ἀπὸ ἀβεβαιότητος ἀπήνησεν, ὅτι οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος δυστυχεῖς στρατιῶται ἀπέθανον ἀπὸ μέθην παρὰ ἀπὸ πείνην.

Ὁ Ναπολέων ἐπίστευσε τότε ὅτι ὑπερβολικεύονται αἱ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ τῆς ΒΟΥΛΗΣ τῆς Αἴτλιας.
κατὰ τὴν 3. Μαΐου 1847.

Ὁ ΛΟΡΔΟΣ ΜΑΝΝΕΡΣ. Ἐξηκολούθησε τὸν κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν λόγον του καταπολεμήσας τὴν Γαλλικὴν ἐν Ἑλλάδι πολιτικὴν, καὶ ζητήσας ἐπὶ τέλους νὰ καθυποβληθῇ εἰς τὴν Βουλὴν ὁ ἐλεγχος τῶν γενομένων πληρωμῶν ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Ἀγγλίας διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἑλληνικ. δανείου.

Ὁ ΥΠΟΥΡΓΟΣ τῶν ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ, ΛΟΡΔΟΣ ΠΑΛΜΕΡΣΤΩΝ. Δὲν ἔχω κάμμιαν δυσκολίαν νὰ καθυποβάλω τὰ ἔγγραφα εἰς τὴν Βουλὴν, ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι ὁ προομιλήσας εὐγενὴς Λόρδος θέλει εὐαρεστηθῆ νὰ ἀποσύρῃ τὴν πρότασιν του διὰ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ ἀργότερα. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος ιδέας του, συμμερίζομαι αὐτὰς κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος. Αἱ εὐεργετικαὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα προθέσεις τῶν Συμμάχων δὲν ἐπραγματοποιήθησαν. Εἶναι κατὰ δυστυχίαν πλέον παρὰ βέβαιον, ὡς σὰς εἶπεν ὁ εὐγενὴς Λόρδος, ὅτι ἡ σημερινὴ ἐσωτερικὴ κατάστασις τῆς Ἑλλάδος εἶναι μακρὰν τοῦ νὰ εὐχαριστῇ τοὺς καλοθελητὰς τοῦ τόπου αὐτοῦ· εἶναι, τὸ λέγω μὲ λύπην μου, πλέον παρὰ βέβαιον, ὅτι ἡ σημερινὴ κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος ὑποστηρίζει τὰς καταχρήσεις ἀπὸ μέρους τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, καὶ τὴν διασφορὰν ἀπὸ μέρους ἐκεῖνων, οἵτινες λογίζονται ὅτι ἀντιπροσωπεύουσι τὸν λαόν, καὶ εἶναι δὴθεν φρουροὶ τῶν ἐθνικῶν δικαιωμάτων· εἶναι κατὰ δυστυχίαν παραβέβητον, ὅτι οἱ κωδικοὶ καταδυναστεύσεις ἔλαβον χώραν κατὰ καιροῦς ἀπὸ μέρους ὑπαλλήλων τῆς ἐξουσίας· ὅτι ἀσπλοὶ πολιταὶ ἐβασανίσθησαν ἀνιλεῶς καὶ εἰς τὸν πόντον, τὸν ὁποῖον δὲν ἀναφέρω διὰ νὰ μὴ ἐγγιζῶ τὴν εὐαισθησίαν σας, ὑπὸ ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας μεταξὺ τῶν βασανισθέντων εἶναι καὶ εἰς Ἑπτανήσιος ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Μεγάλης Βρετανίας διατελόντων. (Ἀκούσατε, ἀκούσατε.) Εἶναι ἀληθέστατον, καὶ τὸ ὁμολόγησεν αὐτὸς ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι τὰ δημόσια εἰσοδήματα

ἀνάγκαι τῶν στρατιωτῶν του καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὰ λοιπὰ εἶπεν, ὅτι ἀνάγκη εἶναι νὰ ὑποφέρωμεν τὴν ἀπώλειαν τῶν Ἴππων, ἐφοδίων τῶν, καὶ προσέτι ὀλίγων οἰκιῶν. Ταῦτα πάντα εἶναι χειμαρρῶς τρέχων καὶ ἀναπόφευκτοι τοῦ πολέμου συνέπειαι, καθ' ὃν τὰ δυστυχήματα ἔχουν καὶ αὐτὰ τὸ μέρος των. Τὰ πλεονεκτήματα τοῦ πολέμου αὐτοῦ, καὶ οἱ θησαυροὶ τοὺς ὁποῖους θέλωμεν ἀποκτήσει, θέλουσιν ἐπανορθώσαι πᾶσαν ζημίαν.

Ὁ δούξ ἀπάντησεν, ὅτι διὰ μεθοδικωτέρας πορείας, καθ' ἣν θέλωμεν ἔχει μετ' ἡμῶν ὄλα τὰ ἀναγκαῖα μας, δυνάμεθα νὰ νικήσωμεν· ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη. Τὰ πρόσωπα πρὸς τὰ ὁποῖα ἐπαρρηγόθη ὁ ἀρχιστράτηγος οὗτος, ὅστις εἶχεν ἐπανέλθει ἐκ τῆς Ἰσπανίας, εἶπον πρὸς αὐτὸν, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ παρωργίζετο ὡσάκις ἤκουε διηγήσεις δυστυχημάτων τὰ ὁποῖα ἐθεώρει ἀθεράπευτα, καὶ ὅτι ἡ πολιτικὴ του ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀνάγκην μιᾶς ἐπιτυχίας προχείρου καὶ ἀποραστικῆς. Ἐπρόσθεσαν εἰς ταῦτα, ὅτι ἐναργῶς ἐθεώρουν κεχαυνομένην τὴν ὑγίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν, καὶ ὅτι ἀναγκασόμενος οὗτος νὰ τίθεται εἰς θέσεις πάντοτε κρισίμους, μὲ δυσαρτέκειαν ἐθεώρει τὰς δυσκολίας τὰς ὁποίας ἐπροσπάθει νὰ περιφρονῇ διὰ νὰ καλύπτῃ τὴν σημαντικότητά των, καὶ διὰ νὰ διατηρῇ εἰς ἑαυτὸν τὴν ἰσχύιν τοῦ πνεύματος του, τὴν τοσοῦτον ἀναγκαίαν διὰ νὰ τὰς ὑπερηφᾷ. Ἴδου διὰ τί ἀνήσυχος καὶ ἀπηρημένος ἕνεκα τῆς νέας κρισίμου θέσεως εἰς τὴν ὁποῖαν ἐτέθη, καὶ ἀνυπόμονος τοῦ νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' αὐτῆς, ἐπορεύετο καὶ ἐσπρωχεν ἐμπρὸς τὸν στρατὸν του, καὶ πάντοτε ἐμπρὸς, διὰ νὰ ἴδῃ ταχέως τὸ τέλος.

κατασφετερίζονται, και κατασπαταλώνται αυτοὶ ὁ ἴδιος ὠμολόγηται, ὅτι ἐπαρχία, ἣτις ἄλλοτε εἶδεν 180 χιλ. κοιλὰ, πέρυσι μὲ ὄλην τὴν ἐφορίαν τοῦ τόπου, δὲν ἔδωκε παρὰ μόνον 8. χιλιάδας. Ὁμολόγηται ὅτι τὰ ἔσοδα τῆς ἐπικρατείας κατασπαταλῶνται ὑπὸ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν εἰσπραξίν των ὡς δικαιολόγημα του δὲ ἔφερον ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ ὅτι ἐδίασθη νὰ διορίσῃ χάριν βουλευτῶν τοὺς καταχραστὰς ὑπαλλήλους [ἀκούσατε, ἀκούσατε]. Ἐβεβαίωθη, ὅτι ἐγένοντο πλαστογραφίαι, και ὅτι τὰ δημόσια ἔσοδα δὲν κατεγράφησαν, ὅσα πραγματικῶς ἦσαν, διότι ἀν τοῦτο ἐγένετο, μὲ ὅλας τὰς γενομένας καταχρήσεις, ἤθελε φανῆ περίσσευμα, και τότε ἤθελε ζητηθῆ τὸ περίσσευμα τοῦτο ὑπὸ τῶν τριῶν ἐγγυητριῶν Δυνάμεων τοιουτοτρόπως λοιπὸν διὰ πλαστογραφιῶν, ἤθελε κατορθωθῆ νὰ μείνωσι τὰ χρήματα εἰς τὸν τόπον. Ἄν και ἡ Βρετανικὴ κυβέρνησις ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς κυβερνήσεως Γαλλίας και Ῥωσσίας ἐγγυήθησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος, δὲν πιστεύω ὅμως ὅτι ἡ ἐγγυησις αὕτη δίδει εἰς τινα τῶν ἐγγυηθειῶν Δυνάμεων τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεμβαίνωσιν εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἑλλάδος, ἐκτὸς μόνον καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας ἀνεδέχθη ἡ Ἑλλάς ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων και χρεωλύτρων ἂν και ἐλεεινολογῶμεν ἐν γένει τὴν διοίκησιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος, ἂν και ἐλεεινολογῶμεν τὸ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ἀπολαύει ἐκείνην τὴν ἀσφάλειαν, ἡσυχίαν και εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμοῦμεν, μολοντοῦτο δὲν ἀνήκει οὔτε εἰς τὴν Ἀγγλίαν, οὔτε εἰς ἄλλην τινὰ τῶν δύο Δυνάμεων, νὰ ἐπιβάλλωσιν εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἑλλάδος τίς πρέπει νὰ ἦναι ὑπουργὸς του, ἢ ποία πρέπει νὰ ἦναι τὰ κυβερνητικὰ μέτρα, τὰ ὁποία ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1832 συνθήκη εἶχε συνολογηθῆ δι' ἧς αἱ τρεῖς Δυνάμεις ἐγγυήθησαν τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων και χρεωλύτρων δανείου 60 ἑκατομμυρίων φράγκων δοθέντος διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας. Ἐκάστη τῶν Δυνάμεων ἐγγυήθη τὸ τρίτον. Ἐνεκεν τούτου ἡ Ἀγγλία εἶναι ὑποχρεωσ ἐν ἐλλείψει τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, διὰ τὴν πληρωμὴν 20 ἑκατομμ. φράγκων. Ἀλλὰ διὰ νὰ προληφθῆ, μήπως τὸ δάνειον τοῦτο βαρύνῃ τὸ ταμεῖον τῶν τριῶν ἐγγυη-

τριῶν Δυνάμεων, ἐγένετο φροντίς νὰ ὀρισθῆ ἐν τῇ συνθήκῃ ὥστε πρὸ παντὸς ἄλλου τὰ εἰσοδήματα τῆς Ἑλλάδος νὰ χρησιμεύωσι διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων και χρεωλύτρων, και οἱ ἐν Ἀθήναις Πρέσβεις τῶν τριῶν Δυνάμεων νὰ ἐπιτηρῶσι τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὀρισμοῦ τούτου. Λυποῦμαι εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ἡ ὑποχρέωσις αὕτη τῆς Ἑλλάδος ἐλησμονήθη — ὄχι, ὄχι, δὲν ἐλησμονήθη ἀλλὰ περιετρονήθη, και ὁ ἔλεγχος, τὸν ὁποῖον ἐζήτησεν ὁ εὐγενὴς Λόρδος [Μάννερς], ὅτε θέλει σᾶς καθυποβληθῆ, θέλει δεῖξαι ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτος 1842 και μέχρι τοῦδε 200, 000. λίραι ἐπληρώθησαν ἐκ τοῦ ταμεῖου τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας διὰ τόκους και χρεωλύτρα τοῦ Ἑλληνικοῦ δανείου. Ἄν ἡ δαπάνη αὕτη ἦτο ἀναγκαία διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἂν ἡ Ἑλληνικὴ ἐπικράτεια ἦτο εἰς τοιαύτην πενίαν, ὥστε νὰ μὴ ἐπαρῆ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους τῆς, χωρὶς νὰ σταματᾷ ἢ πρόοδος τῆς, δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς, ὅτι τὰ αὐτὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, τὰ ὁποία ἐκίνησαν τὸ Βρετανικὸν ἔθνος νὰ καθιερώσῃ τὰ ληθέντα διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους μέτρα, ἤθελον τὸ κινήσει και τώρα νὰ θεωρήσῃ ὡς καλῶς δοθέντα τὰ χρήματα ταῦτα δι' ὑπόθεσιν ἣτις δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, ἐκ τῆς ὁποίας κἀνὲν δι' ἡμᾶς δὲν προκύπτει συμφέρον. Ἄλλ' ὅταν ἐκ τῶν πραγμάτων φαίνεται, ὅτι, ὡς ἐνδομύχως πέπεισμαι, ἡ πληρωμὴ αὕτη ἐπιβαρύνει ἐπὶ ματαίῳ τὸ Ταμεῖον τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, και ὅτι τὸ Βρετανικὸν ἔθνος πληροῖται κατ' ἔτος 46. χιλ. λίρας μόνον και μόνον διὰ νὰ ἐνισχύῃ τὴν Ἑλλ. Κυβέρνησιν εἰς τὸ νὰ ἐμμένῃ εἰς σύστημα σπατάλης και διαφθορᾶς, ἀντιβαίνουσης εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος, και μὴ ἐχούσης ἄλλον σκοπὸν, παρὰ νὰ διατηρῆ εἰς τὰ πράγματα μίαν φατρίαν, τότε εἶναι ἱερὸν καθῆκον τῶν ἐπιτετραμμένων τὰ συμφέροντα τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, νὰ βιάσῃ τὴν Ἑλληνικὴν κυβέρνησιν νὰ πληρώσῃ τοὺς τόκους και τὰ χρεωλύτρα τοῦ δανείου τῆς. [Ἀκούσατε.] Φρονῶ, ὅτι τὰ γενναῖα αἰσθήματα τοῦ τόπου τούτου και ἡμῶν, Κύριοι, τὰ ὁποία τρέφετε πρὸς ἔθνος ἀναγεννώμενον, και παλαιὸν μὲ πολλὰς δυσχερεῖας, θέλουσ σᾶς πείσει νὰ ἐγκρίνητε τὴν διαγωγὴν τῆς Βρετανικῆς Κυβερνήσεως μὴ ζητησᾶσης τὴν ἄμεσον πληρωμὴν ὅλων

τῶν καθυστερουμένων, ἀλλὰ μόνον τῶν ἐσχάτως πληρωθειῶν 23,000 λιρῶν, και ἀπαιτησᾶσης νὰ γίνηται εἰς τὸ ἐξῆς τακτικῶς ἡ πληρωμὴ τῶν ληγουσῶν δόσεων, και ὀλίγον και ὀλίγον ἢ τῶν καθυστερημάτων. Ἡ τοιαύτη διαγωγὴ εἶναι ἡ μόνη ἣτις ἀρμόζει ἀπὸ μέρους προστατίδος Δυνάμεως πρὸς ἐπικράτειαν προστατευομένην. Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὰ λοιπὰ, ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς Λόρδου ἐκτεθέντα, τὰ ἐλεεινολογῶ και ἐγὼ ὡς και αὐτὸς, ἀλλὰ φρονῶ, και αὐτὸς φρονεῖ ἀναμφισβότως ὡς και ὑμεῖς, ὅτι ἂν και προξενῶσι βαθεῖαν θλίψιν εἰς ἕκαστον καθυβλητὴν τῆς Ἑλλάδος, και εἰς ἕκαστον φίλον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ἐξευγενισμοῦ, δὲν χορηγοῖσιν ὅμως εἰς τὴν Βρετανικὴν Κυβέρνησιν ἄφορμὴν ν' ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἑλλάδος τίς νὰ ἦναι ὑπουργὸς του, ἢ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν ὑπουργὸν του, τίς δικαίως ἢ ἀδίκως πρέπει νὰ ἀπολαύῃ τὴν εὐνοίαν του, ὁποῖον πρέπει νὰ ἦναι τὸ κυβερνητικὸν σύστημά του, τὰ διοικητικὰ μέτρα του. Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὴν θαυμασίως ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς Λόρδου ἀναπτυχθεῖσαν σύγκρουσιν ἐξωτερικῶν τινῶν ἐπιβόων, τὰς ὁποίας λυποῦμαι βλέπων ἀξάνουσας ἐν Ἑλλάδι, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δύναμαι νὰ εἶπω εἶναι, ὅτι ἡμεῖς δὲν ζητοῦμε, ἰδιόζουσαν ἐπιβόην εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον (Ἀκούσατε). Δὲν ἐννοῶ ἐπ' ἀληθείας τί σημαίνουσιν αἱ λέξεις Ἀγγλικὴ, Γαλλικὴ, Ῥωσικὴ ἐπιβόη ἐν Ἑλλάδι. (Προσοχῆ, προσοχῆ.) Τί ἰδιαίτερα συμφέροντα ἔχει ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, ἡ Ῥωσσία ἐν Ἑλλάδι; Δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι ἂν ὑπουργὸς τῆς Ἑλλάδος, οἰοσθήποτε και ἂν ἤθελεν εἰσθαι, μᾶς ἔστειλεν ἄγραφον χαρτί ὑπογεγραμμένον παρ' αὐτοῦ (κάρτα — μπιάγκα) και μᾶς ἔλεγε ὅτι γράψετε ἄνωθεν » τῆς ὑπογραφῆς μου ὁποιασδήποτε θέλετε συμφωνίας, ἐξασ » φαλιζούσας εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁποιαδήποτε πολιτικά, ναυ » τικά, στρατιωτικά ἢ ἐμπορικά συμφέροντα, και ἡ ὑπο » γραφὴ μου ἐγγυᾶται τὴν παραχώρησιν των », ἡ μόνη ἀπάντησις ἐμοῦ, ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας πρὸς τοιοῦτον ὑπουργὸν ἤθελεν εἰσθαι αὕτη « λάβε ὀπι » σω τὸ χαρτί σου, ρίψετο εἰς τὸ πῦρ. (Προσοχῆ, προσο » χῆ.) δὲν θέλομεν τίποτε ἀπὸ ὑμᾶς, παρὰ νὰ προσπαθήσῃ

Ὁ Ναπολέων ἦτον ἡναγκασμένος νὰ θέτῃ κάλυμμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του. Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ περισσώτεροι ἐκ τῶν ὑπουργῶν του δὲν ἦσαν κόλακες. Τὰ πράγματα και οἱ ἄνθρωποι ἐλάλησαν ἀλλὰ τί ἠδύνατο νὰ διδάξωσιν εἰς αὐτόν; Τί ἠγνοεῖ οὗτος; Μήπως αἱ προπαρασκευαί του δὲν ὑπηρετήθησαν ἀπὸ τὴν φρόνησιν; Τί ἠδύνατο νὰ εἶπῃ τις πρὸς αὐτόν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἐρῆθη και ἐγράφη ἑκατοντάκις παρ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἀπὸ προέβλεπεν ὅλα και τὰ μικρότερα πράγματα, ἀπὸ προεπαρεσκευάζετο ἐναντίον ὅλων τῶν ἀτοπημάτων, και ἀπὸ διέθετε τὰ πάντα δι' ἕνα πόλεμον βραδῶν και μεθοδικῶν, ἀπεκδύετο ἀπὸ ὅλας ταύτας τὰς προφυλάξεις, ἐγκατελίμπανεν ὅλας αὐτὰς τὰς προετοιμασίας, και ἄρπινεν ἑαυτὸν νὰ ὀδηγῆται ἀπὸ τὴν ἔξιν, και ἀπὸ τὴν ἀνάγκην βραχέων πολέμων, ταχείων νικῶν και προχείρου εἰρήνης. Εἰς τοιαύτας σοβαρὰς περιστάσεις ἐπαρουσιάθη εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν μας ὁ Βαλακῶφ ὑπουργὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου. Οὗτος ἐπέτυχεν ὑποδοχῆς, και ὁ στρατὸς ἤρχισεν νὰ ἐλπίζῃ τὴν εἰρήνην. Ὁ ἀπεσταλμένος οὗτος εἶπε πρὸς τὸν Ναπολέοντα τὰ ἐξῆς. Ὅτι ἦτο καιρὸς ἀκόμη τοῦ νὰ συνθηκολογήσωσιν. Ὅτι ἦτο μὲν ἀληθὲς ὅτι ἤρχισεν ὁ πόλεμος, τὸν ὁποῖον ἡ γῆ, τὸ κλίμα και ὁ Ῥωσικὸς χαρακτὴρ ἠδύνατο νὰ καταστήσωσιν ἀτελεύτητον, ἀλλ' ὅτι ὑπῆρχεν ἀκόμη δυνατὴ ἢ προσέγγισις ὅτι ὁ κύριος του ἐδήλου ἐνώπιον τῆς Εὐρώπης ὅτι δὲν εἶναι ὁ καταθλιπτικὸς ὅτι ὁ ἐν Παρισίαις πρέσβυς του ζητήσας τὰ διαβατήριά του, δὲν ἐνόησε νὰ καταστρέψῃ τὴν εἰρήνην, και ὅτι οἱ Γάλλοι εὐρίσκοντο ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ ἄνευ διακηρύξεως πολέμου. Ἐκτὸς τῶν συνδιαλέξεων αὐτῶν, μήτε ἐπρόφερε, μήτε ἐπαρουσίασεν ὁ Βαλακῶφ κάμμιαν ἐγγραφὸν πρότασιν. Διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀπεσταλμένου αὐτοῦ ἐγιναν ἀρκεταὶ παρατηρήσεις. Οὗτος ἦτον ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ, και ἐπειδὴ ἡ θέσις αὕτη ἀπαιτεῖ πνεύμα παρατηρη-

τικόν, ἐπιστεῦσαμεν ὅτι ἦλθε νὰ τὸ ἐξασκήσῃ μεταξὺ ἡμῶν ἄλλ' ἡ παρατήρησις ὅτι ἡ διαπραγματεύσις δὲν εἶχε κανένα χαρακτὴρα, κατέστησεν ὑποπτον τὸν χαρακτὴρα τοῦ διαπραγματευομένου, ἐκτὸς τῆς μεγάλης μετριότητος τὴν ὁποία, εἶδει ξεν, ἣτις ἐθεωρήθη ὡς ἀδυναμία. Ὁ Ναπολέων εἶπεν εἰς τὸν ἀπεσταλμένον αὐτόν. Ἄρῃ δὲν ἐμποδίσθῃ εἰς τοὺς Παρισίους, θέλω ἄραγε ὀπισθοδρομήσει εἰς τὴν Βίλνην; Πῶς θέλει θεωρήσει τούτο ἡ Εὐρώπη; Ὅποῖον ἀποτέλεσμα θέλω παρουσιάσει εἰς τοὺς Γαλλικοὺς και συμμαχικοὺς στρατοὺς, διὰ νὰ αἰτιολογήσῃ τόσους κόπους, τόσας ταραχὰς, και τόσας δαπάνας ἀτομικὰς και ἐθνικὰς; Τὸ νὰ πράξῃ τούτο θέλει εἰσθαι τὸ αὐτὸ, ὡς νὰ δηλώσω ἑαυτὸν νικημένον. Ἐξ ἄλλου μέρους τὰ λεχθέντα μου πρὸς τόσους πρίγκιπας, ἀπὸ ἀνεχώρησα ἐκ τῶν Παρισίων, μὲ ὑποχρεοῦν σύμφωνα μὲ τὰς πράξεις μου, εἰς τὸν ὅστε εὐρίσκωμαι ἐνοχοποιημένος ἀπέναντι και τῶν συμμάχων και τῶν ἐχθρῶν μου. Ἐρῆθη τότε ὅτι ἠρεθίσθη πολὺ ὁ Ναπολέων εἰς τὴν συνδιάλεξιν του ταύτην μετὰ τοῦ Βαλακῶφ, και ὅτι ἐπρόσθεσε πρὸς αὐτόν. Τί ἦλθες νὰ ἐνεργήσῃς ἐν τῇ Βίλνῃ; Τί ἐπιθυμῆ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας; Ἄξιόν ν' ἀνισταθῆ πρὸς με; Ἐγὼ ἔχω σύμβουλον τὴν κεφαλὴν μου, ἀλλ' ὁ Ἀλεξάνδρος ὑπὸ τίνος θέλει συμβουλευθῆ; Δὲν ἔχει εἰμὴ τρεῖς μόνους στρατηγούς; τὸν Κουτοζῶφ, ὅστις δὲν ἀγαπᾶται παρ' αὐτοῦ διότι εἶναι Ῥώσσοι, τὸν Βενιξένον γέροντα πρὸ ἑξ ἔτων και ἡδὴ ἀπομωρανθέντα, και τὸν Βαρκλάην. Ὁ τελευταῖος οὗτος εἶναι μὲν ἀνδρείος και γνωρίζει τὴν μέθοδον τοῦ πολέμου, ἀλλ' εἶναι στρατηγὸς τῶν ὑποχωρήσεων. Νομίζετε ὅτι ἀναγνώσαντες τὸν Ἰουμίνην ἐμάθατε νὰ πολεμῆτε; Ἄλλ' ἂν τὸ βιβλίον του ἠδύνατο νὰ διδάξῃ τὴν τέχνην τοῦ πολεμεῖν, ἤθελα συγχωρήσει ἄραγε νὰ δημοσιευθῆ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Ἀλεξάνδρος ἔχει φίλους εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν στρατὸν μου, δεικνύων δὲ τὸν Κωλινκούρτην

πρὸς τὸν Ῥώσσον ὑπουργόν, ἰδοὺ εἶπεν εἰς ἐκ τῶν ἰππέων τοῦ αὐτοκράτορος. Ῥώσσοι εἰς τὸ Γαλλικὸν στρατόπεδον! Ὁ Κωλινκούρτης δὲν κατενόησεν ἴσως, ὅτι διὰ τῶν λέξεων αὐτῶν ὁ Ναπολέων ἤθελε νὰ τὸν προσδιορίσῃ ὡς ἀπεσταλμένον του, ὅστις ἠδύνατο νὰ ἦναι ἀρεστὸς εἰς τὸν Ἀλεξάνδρον διὰ νὰ διαπραγματευθῆ περὶ τῆς εἰρήνης, ὥστε ἅμα ἐξῆλθεν ὁ Βαλακῶφ, ἀποταθείς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα ἠρώτησεν αὐτόν μὲ ἀγανάκτησιν τινα, διὰ τί τὸν ἐπεριφρόνησεν ἐνῶ ἦτο Γάλλος και καλὸς Γάλλος, δεδοκιμασμένος παρ' αὐτοῦ και πρόθυμος εἰς νέας δοκιμασίας; ἐπανέλαβε δὲ, ὅτι ὁ ἐπιχειρούμενος πόλεμος ἀντέβαινε εἰς τὴν πολιτικὴν, ὅτι ἦτον ἐπικίνδυνος, και ὅτι ἤθελε προξενήσῃ τὴν ἀπώλειαν τοῦ στρατοῦ, τῆς Γαλλίας και αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Εἶπε τελευταῖον, ὅτι ἐπειδὴ τοιοῦτον περιεφρονηθῆ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, τὸν ἐγκαταλιμπάνει, και ζήτηε ν' ἀποσυρθῆ εἰς τὴν Ἰσπανίαν διὰ νὰ εὐρίσκηται μακρὰν αὐτοῦ. Ὁ αὐτοκράτωρ ἤθελε νὰ τὸν καταπραύνη, ἀλλὰ μὴ ἐπιτυχῶν ἀπεσύρθη ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰς ἐπιπλήξεις του. Ὁ Βερθιέρος εὐρεθείς παρῶν εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην, ματαίως ἐμεσολάβησε και ὁ Βεσσιέρος εἰς μάτην ἐδοκίμασε νὰ κρατήσῃ τὸν Κωλινκούρτην ἐκ τῶν φορεμάτων. Τὴν ἐπαύριον ὁ Ναπολέων δὲν ἠδύνηθη νὰ ἰδῇ τὸν μεγάλον ὑπασπιστὴν του, εἰμὴ μετὰ πολλὰς διαταγὰς ἐπισήμους και ἐπαναληφθείσας. Τὸν κατεπραύνε τέλος πάντων διὰ κόλακευτικῶν τρόπων και διὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ πρὸς αὐτόν σεβασμοῦ και τῆς ἀφοσιώσεώς του. Ὁ Βαλακῶφ ἐπομένως ἀπελύθη μὲ πρότασις προφορικὰς και ἀπαραδέκτους. Ὁ Ἀλεξάνδρος δὲν ἀπήντησεν εἰς τὰς προτάσεις ταύτας, διότι δὲν ἐγίνε καταληπτὴ ἡ σημαντικότης τοῦ θέματος τὸ ὁποῖον ἔκαμε. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν ν' ἀποταθῆ πλέον πρὸς τὸν Ναπολέοντα, μήτε ν' ἀπαντήσῃ εἰς αὐτόν. (Ἀκολουθεῖ.)

Γρηγόρα η άργα έκασα άκούσα θέλει κρύψει η Άγγλία τὰ αίτήματά της. διὰ νὰ ἐμποδίση τὴν Ρωσίαν νὰ ἐκτελέσῃ ἐκ νέου τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς. Ἡ κατὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ Γαλλίας μνησικακία της εἶναι ἄδύνατος σκέψις, ἀπέναντι τοῦ φόβου τῶν ὁποίων προξενεῖ εἰς αὐτὴν ὁ Ρωσικὸς αἰετὸς, ὁ λαχταρῶν τὴν Τουρκίαν καὶ τὰς ἐν τῇ Ἰνδία κατοχὰς της.

Μολοντοὶ δὲν δυνάμει νὰ προΐδωμεν ἐπακριβῶς τὸ πέραμα τοῦ Ἑλληνορωμανικοῦ ζητήματος, δὲν θεωροῦμεν μολοντοῦ τὸ ἄδύνατον νὰ ἴδωμεν τὴν Ἄγγλιαν ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς Γαλλίας ἐνεργῶσαν παρὰ τῷ Σουλτάνῳ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης. Συμπερόντα ἀνωτέρω ὑπαγορεύουσιν εἰς αὐτὴν διασπορευτικὴν διαγωγὴν, ἀπὸ τῆν ὁποίαν μέχρι τοῦδε διε διετήρησεν, ὥστε ἂν τὸ ἄγγλικὸν μυστικοσυμβούλιον ἐθεώρει τὴν θέσιν πραγματικῶς σοφιστῶν, καὶ τὸν πολέμον ἔτοιμον νὰ ἐκτραγῆ, εἶναι πιθανὸν ὅτι ὁ Λόρδος Παλμερστὼν δὲν ἤθελεν προσβάλλει μὲ τὴν πικρίαν τῆν κυβέρνησιν τοῦ βασιλέως Ὁθωνος.

Τοιαύτη εἶναι ἡ γνώμη μας ὡς πρὸς τὰς διαθέσεις τῆς Ἄγγλιας πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ γνώμη μας αὕτη ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν ἐκτίμησιν τῶν Ἄγγλικῶν συμπερόντων τὴν ὁποίαν κάμνομεν, καὶ αὕτη εἶναι ἡ αἰτία, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἡ δύναμις αὕτη εἶναι ἐτοιμὸς πάλαι εἰς τὴν νὰ ἐνδύσῃ.

Ἄλλ' ἂν ἐναντίον πάσης προσδοκίας ὠθουμένη ἡ Ἄγγλία εἰς ἀθεορίαν ὁδόν, ἕνεκα τῆς προσδληθείσης κενοδοξίας τῶν ὑπουργῶν της, ἀναδεχθῆ τὴν τρομερὰν εὐθύνην ἐνὸς ἐμπρησμοῦ ἐν τῇ ἀνατολῇ, τότε τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔχει λάβει ἡ Γαλλία, εἶναι κατὰ φυσικὸν λόγον τὸ χαραχθὲν ὑπὸ τοῦ τελευταίου λόγου τοῦ κυρίου Γυζώτου. Πιστὴ ἡ Γαλλία εἰς τὴν φιλίαν της καὶ εἰς τὴν ἰερότητα τῶν ὑποσχετέων καὶ τῶν συνθηκῶν της, δὲν θέλει συγχωρήσει νὰ γίνῃ κάμμία προσβολὴ ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐθνικότητος.

Διάφορα εἰδήσεις ἐκ τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Λόρδος Παλμερστὼν εἶπεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Βουλὴν ὅτι δὲν δύναται νὰ γενῆ ἐπέμβασις εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ μόνον τὰ δάνεια δύνανται νὰ ζητήσωσι.

Ὁ Φιλέλλην Ἐυνάρδος εἰδοποίησε τὴν Ἑλληνικὴν τράπεζαν, ὅτι δύναται νὰ τραβῆσιν συναλάγματα 500 000. φράγκων διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ μέρος τοῦ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὀφειλομένου χρέους τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ρωσσία ἀπεδοκίμασε τὸ κίνημα τῆς Ἀγγλίας διὰ τὴν Ἑλλάδα ἕνεκα τοῦ δανείου ὁ Λόρδος Παλμερστὼν ἀπήντησεν ὅτι ὁ ἐν Μεσογείῳ Ἀγγλικὸς στόλος δὲν ἐστάλη παρὰ διὰ γύμνασιν τῶν ναυτῶν.

Τὴν 16 Ἀπριλίου εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ Βουλὴν ὁ Λόρδος Μάνερς εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀγορεύῃ ἀπὸ τοῦ θήματος κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' αἱ εὐγενεῖς βουλευταὶ τῆς Ἀγγλίας ἐννοήσαντες τὴν κακὴν διάθεσιν τοῦ ἀνδρός, ἀνεχώρησαν εἰπόντες « δὲν καταστρέφομεν τὴν Ἑλλάδα, τὴν ὁποίαν μετὰ τὰς χεῖρας μας ἀνεγείραμεν » ἀπὸ ἡ βουλὴ ἐκκενώθη ἀπὸ ἀντιπροσώπων, καὶ τὸν Λόρδον Μάνερς δὲν ἀκροῶντο παρὰ μόνον πέντε ἔτη ἐκ τῶν ὁμορρόνων του καὶ τὰ τεῖχη τῆς αἰθούρας, ἠναγκάσθη ὁ Λόρδος νὰ καταβῆ τοῦ θήματος ὅχι μετὰ τὴν ἐπιθυμητὴν εὐχαρίστησιν του.

Ἡ Ρωσσία ἀπήντησεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὅτι διὰ τὰ Ἑλληνο τούρκικα θέλει συνεννοηθῆ μετὰ τὸν ἀρχαιότερον διπλωμάτην μῆτις μεγάλης δυνάμεως.

Ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος μετὰ τοῦ υἱοῦ του Μεγάλου Δουκὸς Κωνσταντίνου φθάνει εἰς Παρισίους· μεγάλαι γίνονται ἐτοιμασίαι τῶν ὑποδοχῶν του· θέλει σκερθῆ μετὰ τοῦ Φιλίππου περὶ Ἑλλάδος καὶ Πολωνίας.

Τὸ Γαλλικὸν ὑπουργεῖον ἔλαβε μεταρρυθμιστὴν Ἰρωθυπουργὸς διορίσθη ὁ μέγας της τοῦ κόσμου πολιτικὸς Κ. Γκιζώτος.

Φαίνεται βέβαιον ὅτι ὁ Δουξ Βρόγλουος διορίσθη Πρέσβυς τῆς Γαλλίας εἰς Λονδίον ἀπὸ τοῦ κυρίου Κόμητος Σαίτε - Ωλαίρου. οὗτω γράφει ἡ ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων.

Γράρουν ἐκ Ματσαλίας ὑπὸ ἡμερομηνίαν 17 Ἀπριλίου. Χθὲς ὁ λιμὴν μας παρίστανεν ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστον θέαμα. Ἐκατὸν πλοῖα ἀφ' ἑνὸς ἐκ διαφόρων μερῶν ἐλλίμενίζοντο εἰς τὸν ὄρμον μας. Μεταξὺ αὐτῶν 52 ἦσαν φορτωμένα σιτηρῶν προερχομένων ἐκ τῆς Ἑρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ τῆς Μικρῆς Ἀσίας, ἡ πρῶτης τῶν ὑποίων ἀνέβαινε εἰς τὸν μέγαν ἀριθμὸν 172, 000, ἑκατολίτρων.

Ἄνθρωπος τις καθυπέβαλλεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἐπὶ τοῦ πυροβολικοῦ ἐπιτροπῆς ἀτμοστρατικῶν τηλεβόλον σχεδισθὲν κατὰ τί ὅπως πρωτοφανὲς σύστημα

ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ.

Ἄνθιμος Ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νεῖς Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικός Π α τ ρ ι ἄ ρ χ η ς .

Ἐπειδὴ ὁ Κ. Ἰάκωβος Γ. Πιτζιπίος πρὸ δεκάεξ καὶ ἐπέκεινα ἡδὴ χρόνων συνεζεύθη ἐν Σμύρῃ νομίμως μετὰ τῆς Βιερούς ἀπελευθέρως Χίας, καὶ θυγατρὸς Κωνσταντινοῦ Δρομοκαίτου. Ἄλλ' αὕτη φύσεως οὕσα μογηρῆς καὶ διαστραμμένης; ἀπ' ἀρχῆς σχεδὸν τῆς συζύξεως μὴ διατηρήσασα τὴν πρὸς τὸν νόμιμον αὐτῆς σύζυγον γυναικεῖα καθήκοντα, εἰς πολλὰς ἐξετραχλήσθη παρεκτροπὰς, καὶ διάφορα ἐγκλήματα φαυλοβίου διαγωγῆς, προσβάλλοντα τὴν τιμὴν, ὑπόληψιν τε καὶ ἡσυχίαν τοῦ νομίμου αὐτῆς συζύγου. Καί τοι δὲ συμβουλευθεῖσα πολλάκις καὶ πολλαχῶς, καὶ νουθετηθεῖσα Ἐκκλησιαστικῶς, οὐκ ἠθέλησεν ἐλθεῖν εἰς συναύτησιν, ἀλλὰ διέμεινεν ἀμετάβλητος καὶ ἀσωρρόνιστος, καὶ τὸ χειρίστον, ἐτόλμησε πρὸ τινῶν μηνῶν κρύφα καὶ δίχα ἐκκλησιαστικῆς ἀδείας καὶ ὑπὸ συζυγίαν οὕσα ἀπιθεῖν εἰς Β'. γάμους, καὶ στεφανωθῆναι παρανόμως μεθ' ἑτέρου ἀνδρός, δι' ἣν παρανομίαν καὶ ἐπειράθη ἀκολούθως τῆς νομίμου Ἐκκλησιαστικῆς ἀδείας, καθυποβληθεῖσα ἐνδίκως ὑπὸ ἐπιτίμιον. Ὁ δὲ μνηστὴς αὐτῆς σύζυγος ἐμφανισθεὶς ἡδὴ τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐπαναλαβὼν δι' ἰδίας αὐτοῦ ἀναφορὰς, ὅσα ἐν τῷ δικτηματι τῆς μετ' αὐτῆς συζυγίας ἔπαθεν, ἐξητήσατο ἐνθέριμα τὴν ἀπ' αὐτῆς Ἐκκλησιαστικὴν διάζυξιν διὰ τὸ ἄδύνατον τῆς εἰς τὸ ἔξῃ μετ' αὐτῆς συμβιώσεως τούτου χάριν διὰ τὰς ἐκτεθειτάς αἰτίας, τὰς ὑπαγορευούσας τὴν κατὰ νόμον διάζυξιν, ἐνεδώκαμεν τῷ αἰτήματι, καὶ γράφοντες ἀπορριπόμεθα Ἐκκλησιαστικῶς, ἵνα ὁ εἰρημένος Κ. Ἰάκωβος Γ. Πιτζιπίος ὑπάρχῃ διαζευγμένος καὶ κενωρισμένος ἀπὸ τῆς ὑπαρχῆς αὐτῷ γυναικὸς Βιερούς, ξένος καὶ ἀπηλλοτριωμένος πάσης γαμικῆς μετ' αὐτῆς συναφείας, ἔχων τὸ ἐλεύθερον ἀπιθεῖν εἰς Β'. γάμους, καὶ στεφανωθῆναι νομίμως μεθ' ἑτέρας γυναικὸς. Ὅθεν εἰς ἐνδίκην ἐγένετο τὸ παρὸν ἡμέτερον Ἐκκλησιαστικὸν Διαζύγιον γράμμα καὶ ἐδόθη αὐτῷ.

- Ἐν Νῆρῳ Ἀπριλίῳ α φ μ ζ'. Ἰουδικτιῶνος Ε.
- † Ὁ Ἡρακλεῖς Διονύσιος.
- † Ὁ Χαλκηδόνος Ἱερόθεος.
- † Ὁ Δέρκων Νεόφυτος.
- † Ὁ Ἀδριανουπ. Γεράσιμος.
- † Ὁ Ἀμασίας Κύριλλος.
- † Ὁ Νεοκαισαρ. Κύριλλος.
- † Ὁ Μελανίων Διονύσιος.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ἡ τερπνὴ ποικιλία τῆς Κορίνας, μετὰ παραινῆσε νὰ ἐπιγερῶν νέαν μεταρρασίαν αὐτῆς ἐξενετηθείσης, πρὸ πολλοῦ τῆς πρώτης θεωρῶν δὲ ἐμαυτὸνὰ νίκανον εἰς τὸ νὰ κάμω ὅποιαν-δήποτε σύστασιν ἐπὶ συγγράμματος τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸ ἔξοχον πνεῦμα τῆς κριτικῆς Σιάελ, καὶ τὸ ὁποῖον κατέστη τοσοῦτον γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωσίαν, περιορίζομαι μόνον νὰ εἶπω ὅτι καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ μεταφέρω εἰς τὴν ἡμετέραν μικρὴν μέρος ἐκ τοῦ ὕψους καὶ τῆς χάριτος, τὰ ὅποια ἐνυπάρχουσιν εἰς τὸ Πρωτότυπον. Ἐκρίνα δὲ ἀναγκαστὸν νὰ δημοσιεύσω ὁμοῦ μετὰ τὴν Ἀγγελίαν τὸ πρῶτον Κεφάλαιον τῆς μεταρρασίως μου, συγκριτικῶς μετὰ τὸ κείμενον καὶ τὴν πρώτην μεταρρασίαν, διὰ νὰ παραλάβω ὅποιανδήποτε ψευδῆ καὶ ἐσφαλμένην ἐπίκρισιν, ἥτις ἤδύνατο νὰ γεννηθῆ ἢ ἐναντίον τῆς μεταρρασίως μου. Τὸ θεβλίον θέλει τυπωθῆ εἰς τέσσαρας τόμους, μετὰ νέους χαρακτῆρας καὶ ἐπὶ καλῆς ποιότητος χαρτοῦ ἢ δὲ τιμῆ καὶ τῶν τεσσάρων τόμων προτιθίεται διὰ τοῦς συνδρομητὰς δραχμὰς 6. Ἀκολούθως θέλουσιν πωλῶνται διὰ δραχμὰς 8.

Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου τὴν 2. Μαΐου 1847.

Γεώργιος Πολυμέρης.

ΠΡΟΦΩΝΗΣΙΣ.

Ὁ ὑποφαινόμενος Πέτρος Ν. Συρίγος κάτοικος Οἴας τοῦ δήμου Θήρας, δυνάμει τοῦ πωλητηρίου ἐγγράφου γενομένου τὴν 29 Μαρτίου 1847. ὑπ' ἀριθ 2841 ἐνώπιον τοῦ Ἐρηνοδικοσυμβολαιογραφοῦντος Κ. Π. Βασιποπούλου, ἠγγράσασα ἀπὸ τοῦ κυρίου Νικόλαον Γ. Συρίγον, χαντζῆ Ζαυνετῆ Σανουδον καὶ Γουλιέλμον Μ. Λαγκαδᾶν ἐπιτρόπους ἐκ διαθήκης τῆς ἀποθανούσης Νικολέττας συζύγου Γεωργίου Πέτρου Κατζουριού, τὸ ἰδιόκτητον ἀμπελοχώραρον αὐτῆς ὀνομαζόμενον Πλατῆ, κείμενον εἰς τὴν θέσιν Μαυρῆς Πέτρας, περιούχῃ Οἴας τοῦ δήμου Θήρας, ζευγαριὰς μῆτις καὶ ἡμίσεως, πλησιασται εἶναι ὁ Μανόλης Βλάχος, ἡ μακαρία σύζυγος τοῦ Δημητρίου Συρίγου καὶ ὁ αἰγιῶλος, ὁ δρόμος τοῦ ὁποίου εἶναι ἀπὸ τῆς μακαρίας συζύγου Δημ. Συρίγου, διὰ δραχμὰς τετρακοσίας ἐβδομήκοντα τιμὴν καὶ ἀξίαν τοῦ διαληθθέντος ἀμπελοχωραρίου. Διὰ προσκαλῶ διὰ τῆς πικρῆς προφωνήσεως καταχωρήθεισης εἰς τὴν ἐφημερίδα ὁ Ἐρμητῆς Σύρου νὰ ἐμρανισθῶσιν ἐντὸς τῆς παρα τοῦ νόμου προθεσμίας, καὶ ἀπαιτήσωσιν ἂν ἔχουν ἀξίωσιν τινα.

Ἐν Θήρᾳ τὴν 28 Ἀπριλίου 1847.

ὁ ἀγοράσας Πέτρος Ν. Συρίγος.

Ο ΣΥΝΤΑΤΗΣ Θ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ.